

societat? Recordo el calvari que era per ma mare estar dreta, pel mal de genolls. Semblava més jove del que era i no li cedien el seient en veure-la entrar. Jo li deia que demanés seure, que la gent no havia de saber del seu mal. Ella no volia, perquè sentia que no hi tenia dret i per la violència que sovint ens genera demanar ajuda. I jo l'entenia perquè, si un dia em trobo malament o vaig carregadíssima, em costa dir: "Si us plau, em deixes seure?"

I és que dir una necessitat no estipulada per la llei, no marcada per unes crosses ben visibles, és un acte de certa violència, sí. És subvertir la pretesa divisió entre gent normal=edat mitjana i físicament sana i la resta, amb les seves crosses, embarassos, anys de més, criatures al seu càrrec, festes que passen factura, factures de la llum que no poden pagar, desamors, cures insostenibles, carpetes de projectes il·lusionadors però que costa dur endavant, crisis existencials i un llarg etcètera que acaba fent absurd el miratge d'una pretesa majoria de la població sense necessitats especials.

Que tota aquesta gent digui –diguem- les nostres necessitats no està previst en la normativa. I és que ni había pan pa tanto chorizo ni hay icono pa tanta necesidad. I és per això que, avui, atrevir-se a demanar ajuda a un desconegut és un acte revolucionari, perquè crida les necessitats no contemplades o invisibilitzades, perquè desdibuixa els límits entre tu i jo, perquè violenta una societat on això només és permès quan t'ha deixat tirat el cotxe al mig de la muntanya sense cobertura o quan, certament, estàs a punt de caure al terra del vagó. I així ens va.

*Mar Vallecillos | 13/06/2016
La Directa*